

„Neen, hij keurt mijn plan geheel af.”

„Hij ook al? Ik dacht nog al dat... dat hij mij een beetje lijden mocht.”

Frank zweeg; zij droogde haar oogen af.

„Ben je aan 't huilen?” vroeg hij, „wat scheelt je?”

„Och, ik vind het zoo naar op die manier in de familie te komen. En toch als Mama geleefd had en mijn eigen vader zou ik me niet behoeven te schamen. Wist je mijn naam nu al, Frank?”

„Heb je mij dien al gezegd?”

„Ja zeker, maar je hebt het weer vergeten. Mijn papa was Luitenant ter Zee, dat is toch een mooie betrekking en hij heette: Doremael van Asperen.”

„'t Kan me niets schelen, kind! Je moet mij je papieren eens meegeven, Rose, dan zullen wij de volgende week aantekenen.”

Hoe dichter de dag kwam, hoe meer Rose Marie's hart inkromp. 't Ging alles zoo vreemd en zonderling toe; mevrouw van Haeren gaf haar toestemming per notarieele akte en ging met haar dochters naar Parijs. Henri liet niets van zich hooren en de getrouwde zuster evenmin. Van oom Theo had hij ook niets meer vernomen; zijn moeder en Henri waren er geweest en na dat bezoek had zijn moeder schreiend en zuchtend beloofd haar toestemming te geven, maar tevens verklaard zich niet met zijn meisje verder te willen inlaten. Toen echter de notarieele akte opgemaakt werd en natuurlijk Rose Marie's echte naam moest worden opgegeven, zette mevrouw Van Haeren groote oogen op.

„Maar dat kind is van goede familie!” riep zij uit. „Dat zijn de Doremaels van Asperen uit Nijmegen en uit België heel deftige menschen en ook de moeder schijnt van heel goede afkomst geweest te zijn. Dat zij zich mistrouwd heeft, kan het kind niet helpen; wanneer Frank het toch anders had aangelegd, wanneer hij 't meisje nu uit die omgeving bij ons had gebracht, wanneer hij nu vertrouwelijk met mij had gepraat, we zouden 't meisje wat geciviliseerd hebben, want Doremael van Asperen dat is een naam, dien je noemen kunt.”

Maar Frank, met wien zij over de zaak nog eens praten wilde, verklaarde ronduit dat hij zijn meisje niet in dezen kring vol conventioneele vormen en banale begrippen wenscht te brengen; zij zou dan worden als de rest en dan was er voor hem alle aantrekkelijkheid af.

Het huwelijk had dus in allen eenvoud plaats; het bruidje had een eenvoudig eigengemaakt zwart kleedje aan; 's middags vertrokken zij naar Den Haag, waar Frank zich wilde vestigen en de geheele gracht had er plezier in — zij waren met hun drieën. Jansje vergezelde hen.

Frank bracht zijn jonge vrouw en schoonzuster in een paar kamers, die hij „binnenshuis” had gehuurd in een der nieuwe buurten; er was een mooie ruime kamer bij, welke hij voor atelier inrichtte.

„Nu vraag ik maar een ding van je Rose” zeide hij, „dat ge je op je gemak stelt en heel, heel gewoon doet.

De eerste indrukken, die Rose Marie van haar leven als getrouwde vrouw